

ἀγωνιστικός—ἀδαμάστωρ.

38

δ ἀγωνιζόμενος περὶ τίνος πρᾶγματος· ἄγ. τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, πρᾶγμαχος τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθ., Δισκίν. 79. 31, Πλούτ. 2. 16C.

ἀγωνιστικός, ἡ, δν., ἐπιτήσεις, κατάλληλος πρὸς ἀγώνα· ἰδίᾳ κατὰ τοὺς ἰησουσίους ἀγώνας, σύναυις ἄγ., Αριστ. Γρητ. 1. 5, 6· ἄγ. σώματος ἀρετῆς, αὐτ. 14· ἡ ἀγώνιστική, ἡ 5. 6· ἄγ. σώματος ἀρετῆς, αὐτ. 219C. D. 2) κατάλληλος, ἐπιτήσης πρὸς ἀγώνα λόγιον, ἄγ. λέξις, ὅφος συζητήσεως, Αριστ. τῆσδε πρὸς τοὺς ἀγώνας, σύναυις ἄγ., Αριστ. Πρητ. 3. 12, 1· ἄγ. λόγιος, συζητήσεις κατὰ πολὺ ὄμοιοι πέρις τοὺς εριστικοὺς λόγους, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 2 ἐν τέλ., καὶ ἀλλ.· ἄγ. διατριβαί, ὁ αὐτ. Τοτ. 8. 11, 2. 3) ἵκανος πρὸς νίκην, ἐπιτήσεις, γενναῖος, τολμηρός, ἄγ. προρρήματα· Ἀριστ. ἐπιτήσεις, ἔχουσαν ἔχουσαν ἐν τῇ ἑνὸικον τι, αὐτόθ. 832. 825· ἄγ. τι ἔχουσα, ἔχουσαν ἐν τῇ ἑνὸικον τι, Πλάτ.

III. ἐπί προσωπῶν, ἐριστικός, ἔχων μίφον ἐπίκινον, Πλάτ. Μένων 75C. 1) Ἐπίρρ.-λόγος, εριστικῶν, φιλοσοφίκων· Αριστ. Τοτ. 8. 14. τέλ.· ἄγ. ἔχειν, φιλοεικῶν, πρὸς μάχην διακειθεσθαι, Πλούτ. Σύλλ. 16. 2) μὲτα τεχνικωταν, ἀπηκριθεσθαι, οὗτος ὑφος, Αριστ. Προβ. 19. 15.—εὐθαρώς, ἀποφασιστικῶς, ἐν μεταγενεστ. ἴστριος; Συγγρ.

ἀγωνιστικωτέρως, μετὰ πλείσιον ἀγώνων, Τέλετης εἰς Ἑρμογ. σ., 29, ἐν Κοραμ. Ἄνεκ. Οξ. IV, σ. 2.

ἀγωνιστικά, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγωνιστής, Εὔσέδ. Ι. Ε. 5. 1. ἀγωνο-δικής, ου, ὁ, κριτὴς τοῦ ἀγώνων, «ἀγωνοδίκας, βραστεύεται..» Ήσύχ.

ἀγωνοθεσία, ἡ, τὸ ἀκίνατον τοῦ ἀγωνοθέτου, δηλ. ἡ διεύθυνσις ἡ συγχρότης ἀγώνων, Πλούτ. Ἀγησ. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2785, καὶ ἄλλ., Πλούτ. 3. 140.

ἀγωνοθετήσις, μελλ., -θωσα, (ἀγωνοθέτης) διευθύνω τοὺς ἀγώνας, συγχροτῶ αὐτούς, Θουκ. 3. 38· συνγ. ἐν Ἐπιγραφ. ἄγ. Πύθια, Ὀλύμπια, Ἀνθ. Π. 12. 255· μίμοις ἄγ., Πλούτ. 2. 621C. 2) μετὰ αἰτ., ὁρ. τινάς, περπλεύκων, ανταρρήτων τινάς, Πλούτ. 9. 34. 3· ἄγ. στάσιν, πόλεμον, κτλ., ανακινήσ. διεγέρων πόλεμον, κτλ., Πλούτ. Κάτων Νεωτ. 45, Ιωσ. π. Δρυ. Ιουδ. 17. 3. 1. II. ἐπιστατῶ, προεδρεύω τῶν ἀγώνων, Δημ. 119. 13, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 184A.

ἀγωνο-θετήρ, θηρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Inscr. metr., ἐν τῇ Συλλ. Επιγρ. 5727.

ἀγωνο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) κριτὴς ἐν τοῖς ἀγώνσι, πρόεδρος ἡ διεύθυντις τῶν ἀγώνων, ἡ (μεταγεν.) ὁ συγκριτῶν ἀγώνας, Ηεροδ. 6. 127. 3· Ανδρον. 32. 31, Ψήφισμ. παρὰ Δημοποι. 253 ἐν τέλ., συνγ. ἐπιγραφαῖς. 2) καθόλου, κριτής, Σεν. Αν. 3. 1. 21, Αἰσχιν. 79. 30.

ἀγωνοθετικός, ἡ, δν., ὁ ἀνήκων ἡ χρήσιμος εἰς τὴν διάταξιν καὶ διεύθυνσιν τῶν ἀγώνων, χρήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1378, πρβλ. 2742· =τῷ προσωπου. αὐτούς, 6824.

ἀγωνοθετικής, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγωνοθέτης, Συλλ. Επιγρ. 1444, 3415, καὶ ἄλλ.

ἀγωνο-θήκη, ἡ, =ἀγωνοθεσία, Σοφ. Ἀποσπ. 802, ἐκ διορθ. τοῦ W. Dind. Ὁ τύπος εἶναι ἀνώμαλος, ὡς παραπρετέρος ὁ Πολυδ. 3. 141, ἀλλ. εἰσιχθη γάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. νομοθήκη.

ἀγωνολογίας, ἡ, (λέγω) εἰσιτημένη συζήτησις, Γαλην.

ἀγωνος, ον, ὁ, τὸ ἀγώνιος, ὁ μηδένων γωνίας, Θεορρ. Ι. Φ. 7. 6. 2.

ἀγωνος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀγώνων, δὲος.

ἀγώνωμας, «φέρωμα», Ήσύχ.

ἀγωρεῖν, «συναθροίζειν», Ήσύχ.

ἀγωρέοτος, «ηρωεύοντος», Ήσύχ.

ἀδά, «ἥρων, πηγή, καὶ ὑπὸ Βαθύλωντων ἡ Ήρα, παρὰ Τυρρούς σὲ ἓτεά·» Ήσύχ.

ἀδσαγμός, ὁ, τοῦ ἐν λέκτ. διδαγμός· ὁ Ήσύχ. μνημονεύεις λέκτ. ἀδσατῶ = κνήθοματε.

ἀδεδοῖς, ον, (δαίς, δάς), ὁ ἄνευ δαῖδος, Θεορρ. Ι. Φ. 5. 1. 5. διδδούχηχτος, ον, ὁ ἄνευ διδουχῆτος, ἐπὶ γάμου, κρητικούς, λαθρούς, Απίστων παρ' Εύστ.

Ἀδελεῖς, «μητὶ παρὰ Χαλδαῖοις», Ήσύχ.

ἀδαμάντινος, ὁ, ὁμέδεια, ἀπειρία εἰς τὸ πράττειν, μ. ἀπαρεμπτ., Οδ. Α. 244, ἔνδις ὁ Βουττός. (Λεξία. ἐν λ. ἀδησαι 13) προτιμῆ τὴν ἀλινή γραφήν ἀδαμάντιον.

ἀδαμήμων, ον, ὁ μητρωσῶν, ἀμαθής, ἀπειρος, μ. γεν., μάχης ἀδαμήμονι φυτή, Ι. E. 634· κακῶν ἀδαμήμονες, ignari malorum (Θεορρ. Αἰν. 1. 198), Οδ. M. 208· απολ., Ψευδο-Φωνι. 81· Ἐπ. λέκτ. εἰς χρήσει παρ' Ηρόδ. 8, 65, ἀλ. τῶν ἱρῶν τῶν ἐν Ἐλευσίνῃ.

ἀδαής, ἐσ, (* ὀνά, ὀδηγη) = τῷ προηγ., μ. γεν. προσώπου, Ηρόδ. 9. 46· μ. γεν. πρᾶγμ., τῆς θυσίης, τῶν χρησμῶν, ὁ

αὐτ. 2. 49., 5. 90. ὑπνοῦ ὁ διδύνας ἀδαής, Σοφ. Φ. 827 (λυρ.)· ὡταύτως μετὰ ἀπάρ. ὁ μητρωσῶν πῶς οὐδ... ἀδαής δ' ἔγειρι μυρίον ἀχθός (ἐνν. κύρ.), αὐτόθ. 1167. (λυρ.)· Αἴολ. Ρόδ. 3. 1033. Κύρ. 1. 6, 43· οὐκ ἀδ., Αἴολ. Πλατ. 84· —Ἐπίρρ. ἀδαηστε, «χορεὺς μαθήσεως, ἡ μερισμοῦ χωρίς, Ζωαρ. καὶ ἀδαηστε, ἀπειρως,» Σουΐδ. III. σκοτεινός, Παρμεν. 122.

ἀδαητος, ον, (δαηνη) ἀγνωστος, Ησ. Θ. 655, Επιγρ. Ελλ. 1028. 67.

ἀ-δαιδαλτος, ον, ἀποικιλτος, ἀπλοῦς, Ορρ. Ἀργ. 405. ἀδαιτεος, ον, (δαινη) ἀδαιτετος, Αἴολ. Ρόδ. 3. 1033.

ἀδαιζω, «αναδού, ἀπετένω,» Ήσύχ.

ἀ-δαικτος, ον, ἀδαικτος, Κόντε. Συμρ. 1. 196., 11. 165. ἀδαιός, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀδαήσος, «ἀδέξιον, ἀπόρθητον, ἀπολεμητον,» Ήσύχ.

ἀδαιτος, ον, (δαινη) δρηκενῶν κόρον, «ἀδαιτα, εἰς κόρον ἀγοντα παρ τὸ ἀδηνη,» Ήσύχ.

ἀδαιτεος, ον, (δαινη) ὁ μηδὲν κατάλληλος εἰς βρωσιν, θυσια, Αἴσχυλ. Ἀγ. 151.

ἀδαιτερους, ον, (δαινη) δρητερος, Λαζαρ. Δ. 17. 51.

ἀδαικρυς, ον, τεχνη. θυσια, Ήσύχ.

ἀ-δαικρυς, ον, γεν. υος, =ἀδάκρυτος I. Πινδ. Ο. 2.120, Εύρ. Δλκ. 1047· ὑπό τροφῷ διδαικρυς, ἐπὶ υγιούς παιδος, Θεορ. 24. 31. III. ἀδάκρυτος II. Εύρ. Μήδ. 861· μη προξενήσις δάκρυν, πολέμεως, νίκη, Διοσ. 15. 72, Πλούτ. 2. 318B.

ἀδαικρυτη, ἐπίρρ., ἀνευ δακρυνων, ἀδακρυτως, Ισοκρ. 303E, Πλούτ. Κατσ. 7, κτλ.

III. ἐνέργ. ὁ ἄνευ δακρυνων, δ. ἐ. Ι. ἐνέργ. ὁ ἄνευ δακρυνων, ὁ μη χνυν δακρυνα, ἀδ. καὶ ἀπήμων, Πλ. Α. 415, πρβλ. Οδ. Ω. 61· ἀδαικρυτω ἔχειν δύσεις, Οδ. Δ. 186· ἀστένακτος καδάκρυτος, Σοφ. Τρ. 1200· —εύναειν ἀδαικρυτων βασεφρών ποθόν, νὰ κατακομψη τὸν πόνον τὸν βλεφρών, οὐτε ν μη δακρυνωτο πλέον, αὐτόθ. 106· περὶ τῆς προληπτικῆς ταύτης χρήσεως τὸς Λοδ. Αἴ. 515. Ellendi Λετ. Σοφ. ἐλεξις καὶ πρόδ. ἀδερκτος. 2) μ. γεν., ὁ μη κλαίων διά τινα τινός, Επιγρ. Ελλ. (προσθ.) 241 α. 13. III. παθ. μη κλαυσίες, μη θρησκείες, Σοφ. Αντ. 881. 2) περὶ ου οὐδεν δάκρυν ἔχην, τρόπαια, Πλούτ. Τιμολ. 37.

ἀδαλής, ἐσ, Δωρ. τύπος = ἀδήλητος, Ήσύχ.

ἀδαμαντίνος, η, ον, ὁ διε ἀδάμαντος, δ ἐκ χάλυβος. Πινδ. ΙΙ. 4. 398. Δισχύλ. Πρ. 6 καὶ 64, Σοφ. Αποσπ. 604, Δισχίν. 65. 33. 2) μεταφ., σκληρὸς ὡς ἀδάμας, ἀδαμάντινος, οὐδέποτε ἀν γένειτο.. οὐτως ἀδ. δς. δνν.. Πλάτ. Πολ. 360B, σιδηρος καὶ ἀδ. λόγοις, ὁ αὐτ. Ηρόδ. 509A: οὐκ ἀδ. ἐντι, ἐπι κόρης, Θεορ. 3. 39. —Ἐπίρρ. -νως, Πλάτ. Πολ. 618E.

ἀδαμάντιος, δ, = τῷ προηγ., ως ἐπωνυμον τοῦ Ήριγένους, Εύσεβ. Εκκλ. Ιστ. 6. 14. 10.

ἀδαμαντίς, η, adamanidis, ὄνυμα βοτάνης μαγικῆς. Πίλιν. ή. Π. Σ. Χ. Ι. 102. —Αριψ. herb. 4.

ἀδαμάντο-θετος, ον, δ ὁ διε σημῶν ἐκ χάλυβος δεδεμένος, ἀδαμαντοδέτοισι λαύραις, Δισχύλ. Πρ. 148. 426 (λυρ.).

ἀδαμάντο-πέδηλος, ον, ὁ ἔχων βέσιν ἀδαμαντίνην, δηλ. πετράς, κίνων, Πινδ. 5. 20. —Ἐπίρρ. -νως, Πλάτ. Πολ. 303E.

ἀδαμάντιος, δ, = ἐπερώτεσ μετηνούσι εἰς ἀδάμαντος, δ. ἐ. ἀρκτίτως, Πινδ. ΙΙ. 4. 125, πρβλ. Ανδ. Πλατ. 167.

2) σκληρὸν τι μεταλλον προσομοιάζων τη χρυσφ., χρυσος δισ. ἀδ. ἐκλήθη, Πλάτ. Τιμ. 59B, πρβλ. Πλιν. 37. 15· οὐτως ἰσως το Πλάτ. Πολιτ. 303E.

3) δ ἀδάμας, λίθος πολύτιμος τὸ διαμάντινη, Θεορρ. π. Αἴ. 19. III. δ ἀδάμας, λίθος πολύτιμος τὸ διαμάντινη, Ιππ. 1. 2. 34.

ἀ-δαμαντίνη, ἐπίρρ. ἀκαταπονήτως, Σουΐδ.

ἀδαμαντος, ον, λίθος, οὐδέποτε οντος, Σουΐδ.